

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

Előfizetési felhívás

a

„KIS VASÁRNAPI UJSÁGRA”

Azon t. cz olvasóinkat, kiknek előfizetésök folyó hó végével lejár, tisztelettel felkérjük: sziveskedjenek előfizetésüket mielőbb megújítani, hogy lapunk szétküldése fenakadást ne szenvedjen s hogy a nyomtatandó példányok száma iránt magunkat tájékozhatassuk.

Előfizetési feltételek:

Negyedévre (oktob. — dec.) . . . 1 frt. 50 kr.
Félévre 3 „ — ”

Teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

Az előfizetések póstautilvánnyal legezélszerűbben eszközölhetők és Buda-Pestre (egyetem-utca 4. szám) a Franklin-társulat magyar irodalmi intézet hírlap kiadóhivatalába (ezelőtt Heckenast Gusztáv) intézendők.

A „Kis Vasárnapi Ujság”
kiadóhivatala.

A kis lantos.

— Elbeszélés. —

H. után.

Az öreg almafa, mely Gerhardt kereskedő kertjében annak szeretett fia, Frigyes ablaka előtt állott, egy szép nyári reggel megrázta lombkoronás fejét, melyet oly sok tavasz ékesített szebbnél szebb virágokkal, s melyről az ősz oly sokszor szedte le a tavasz által rá illesztett ékességet.

Frigyes hosszú alvó volt, ki még akkor sem ébredt fel, ha a nap millió arany sugarakkal tánczolta is körül ágyát, vagy a folytonosan elégületlen szomszéd szitkozódásaival zavarta meg a reggeli esendét. De Frigyes ma, a mint a nap első sugarait a szobába vetette, özgyorsasággal ugrott fel ágyából, leszaladva a lépcsőkön, hogy Mari nővérét felköltse.

Mártha, az öreg szolganő, majd kiejtette kezéből a tejjel tölt lábast, midőn Frigyest megpillantotta, s erősen — a mint tőle kitelt — rá kiáltott:

— De Frigyes, az ég szerelmére, mi lelt ma, hogy oly korán kibujtál a tollak közül?

— Neked megmondom, Mártha, — szolt

Frigyes titkolózó hangon. — Ül csak ide a padkára s hallgass rám figyelmesen. Te jól tudod, mily szomorú napokat éltünk át e télen, midőn jó atyánk súlyos betegségben feküdt. Sokat sirtunk, könnyöztünk a Mindenhatónak, veled együtt, Mártha, — igen veled együtt, — mert nekem ép úgy fájt volna atyám halála, mint neked. A jó Isten meghallgatá imánkat, és ő felgyógyult, de kevés nap után, midőn ágyából felkelhetett, Olaszországba utazott, ennek üdítő levegőjét élvezni, hogy egészségét teljesen visszanyerje. Ma tér vissza atyánk; anyám eléje utazott, s valószínűleg estére megérkeznek, — meg, az én kedves drága atyám, ugyanazon napon, a melyen elutazott: születésnapján. S én ünnepélyt akarok rendezni, hogy a mi régi házuk is örüljön velünk együtt. Én és Mari kimegyünk a kis kocsival a rétre és virágokat szedünk, hogy abból csokrokat és koszorukat fűzhessünk, melyekkel felékesítjük a folyosót és lépcsőket s atyánk szobáját. Ajándékok sem fognak hiányozni, én egy rajzkönyvet, Mari nővérem pedig egypár reggeli cipőt készített. Ah, mint örülök ezen estének, bárcsak itt volna már! Most tudsz mindent s én megyek testvéreimet felkölteni.

— Menj Isten hírével, szivem gyermeke! — kiáltott utána az öreg szolgáló remegő hangon, míg nedves szeméit kötényével eltakarta.

Rövid idő múlva a ház elé huzta a két gyermek a kis kocsi. Belló, a hű házi eb is öröm-ugrásokkal követte őket, mintha sejtette volna ezen készülődések okát.

Arany napfény öntötte el a réteket, milió harmatecepp fénylett virágon és fűszálakon, s minél jobban tele rakták virágokkal a kis kocsi, annál jobban örült a gyermek-szív, s annál jobban igyekeztek versenyezni a madarak vig dalaival, melyek a kék levegőben elérhetlen magasságban lebegtek fejeik felett.

Belló mindezen természeti szépségek mellett sem érezte magát jól, s idejét töltendő, leült a rétre s a madarak után leskelődött, néha-néha ügyes ugrásokkal szökellvén egyik vagy másik után. Végre, midőn egy határvölgységhez ért, megállapodott, erős csaholással adván tudtára a gyerme-

keknek, hogy a fű között valami különös jelenséget lát.

A kő mellett egy gyermek feküdt mély álomba merülve, sápadt arczczal, szőke fűtökkel s megvérzett mezitelen lábakkal. Ruházata rozsz kabátból s számtalan foltokkal összetákolt nadrágból állott, mely térdig fel volt csúszva; kalapja feje mellett feküdt.

Bár a két gyermek szívében nagy volt a szájalom a szerencsétlen gyermek iránt, mindazáltal e gyengéd érzelmeket a virággal telt kocsival nem hagyta — legalább a jelen pillanatban — teljes érvényre jutni, azután meg a gyermek mellett a fűben fekvő hangszert is érdekelte a két gyermeket. Belló, a hű házi eb, nem akart felhagyni csaholásával, úgy hogy a fűben fekvő gyermek fölbredt mély álmából.

— Hol vagyok? — kérdé nagy csodálkozással, — és ti kik vagytok?

— Te a mi rétünkön vagy, — válaszolta Frigyes, — és én Gerhardt kereskedő fia, Frigyes vagyok, ez pedig itt Mari nővérem. Hanem most mondd meg, ki vagy te, s mit akarsz e hangszerral?

— Buchner Lajosnak hívnak és ezen hangszerral helyről-helyre vándorlok, hogy napi szükségleteimet fedezhessem.

— Mily szerencsés vagy te. Gondatlanul, boldogan élsz, mint a madarak ott a kék levegőben! — kiáltott fel Frigyes, a hangszereből egy hangot kiesalva.

— Én szerencsés? egy hosszú kín az én életem, — szólott a fiúcska szomorúan, — ah, mi egészen másképp foly a te életed. Ha élettörténetem tudnád!

— Beszélj el, beszélj el! — kiáltának mindketten egyszerre.

— Nézd, itt ez árnyékos helyen leülhettünk, — szólt Frigyes, s a szeretetreméltó gyermekek egy csoportba ültek, és a kis lantos következőkép kezdé élettörténetét:

— Szüleimet nem ismertem; nagyatyámnál nevelkedtem fel, ki a falu végén egy kis házacskában lakott. Nagyatyám félig vak volt, nem tudott dolgozni, mi tehát madarakat tanítottunk be szebbnél szebb énekekre ez ittleendő hangszerral, s később pedig ezen boldog napokról fenmaradt tőkből éltünk. Én szorgalmasan jártam iskolába s örömem telt a tanulásban, s este,

midőn a nap lenyugodott, nagyatyám szebbnél szebb regéket beszélt el, vagy pedig megengedte, hogy e hangszeren játszhas-sam. Ilyenkor, midőn együtt ültünk, mindenféle szép tervekről beszélgettünk; egyebek között, hogy én gazdag kereskedő leendek, s jó nagyatyámnak az én házamban kell majd egykor lakni s ott kell leélni napjait, fejedelmileg — örömben és szeretben. De egészen másként történt.

„Egy éjjel tűz támadt, s a mi kunyhócskánk leégett, és nem maradt meg más, csak e hangszer, melyen előttevaló este a ház melletti réten játszottam. És másnap, midőn a nap első sugárait a füstölgő romokra vetette, melyből az éjjel támadt tűz elrabolta csendes szerencsénket, oh, azt valami fájdalmas volt látni . . .

„Az éjjelt egy közeli parasztházban töltöttük, s a mint reggel fölkelvén, nagyatyám ágyához léptem s fel akartam őt kelteni, azt mondá nekem, hogy: miért zavarasz az éj közepén s miért háborgatod nyugalmamat, menj nyugodni! — s midőn én azt mondtam, hogy három órája már, mióta a nap besüt az ablakon, — akkor vettem csak borzalommal észre, hogy az éji szerencsétlenség nagyatyámat utolsó lát-erejétől is megfosztotta, — hogy ő vak.“

Itt félbeszakította a fiueska elbeszélését, — de aztán könnyes arczát és szeméit megtörölvén, ekképen folytató a félbeszakasztott élet-történetet:

„Ugyanczen faluban élt egy gazdag molnár, nagyatyám fivérének fia, kit ő nevelt fel, s most benne bizva, hozzá folyamodott, hogy nekem s neki adjon házánál egy kis helyet, hol hátralevő napjait békében tölthesse. A hálátlan ember azonban megtagadta nagyatyámnak ezen kérését. A szegény öregnek ily hálátlanság tapasztalására nem volt ereje magát visszatartani, hogy le ne roskadjon, s midőn magához tért, így szólt hozzám: Szegény fiu, nincs többé, a ki segítsen, a kihez folyamodjunk, csak egy segély maradt még fennszámunkra — ez a kis hangszer, melylyel helyről-helyre járva, talán megkereshetjük élelmünket. — És úgy történt, csak hogy nem sokáig ette szegény öreg az emberek kezéből a kegyelem-kenyeret, mert hat hó múlva távol az emberi szenvedésektől, a temető kertben

egy dombocska alatt feltalálta, mit oly régen keresett — a nyugalmat. És most magam vagyok, egyedül!

„Ah, tudnátok csak, mily fájdalmat érzek, midőn a szerencsés gyermekeket látom iskolába menni, vagy midőn e hangszer fájdalmas hangjainál látom megállni, szü-léik karján a boldog gyermekeket, s ha még e mellett sorsomra egy pillantást vetek — oh, hogy érezhetném magamat boldognak, — otthon s pártfogó nélkül! Ha tudnátok, mily rosszul esik, midőn a szivtelen emberek goromba szavakkal üznek el ajtaiktól, vagy gonosz gyermekek gúnyolnak és kinevetnek, — nem mondanátok boldognak. Hányszor kulcsoltam össze megdermedt kezeimet fürgeteges éjszakákon; hányszor kiáltottam fel: nagyatyám, látod gyermekedet — végy magadhez. Oh, ha tudnátok, mily szerencsétlen vagyok én, s mily szerencsések ti s azok, kiknek szü-léik vannak! Ah, engem senki sem szeret a világon.“

— Én szeretlek téged, mint barátomat, mint testvéremet, — kiáltott fel Frigyes könyvelt szemekkel, — jöjj velünk, meglátod, vége lesz szenvedéseidnek.

Lajos és a két testvér hazafelé vonták a kocsit, és pedig oly sebesen, hogy Belló alig bírta követni őket.

Odahaza a jószivü Mártha elbeszéltette a kis fiuval sorsát, s a telt éléskamrából ennivalót hozott elő, hogy az árva kénye-kedve szerint jóllakhatott.

Most a virág-szalagokat és koszorukat fűtétek össze, s midőn már minden készen volt, Frigyesnek egy jó gondolata támadt.

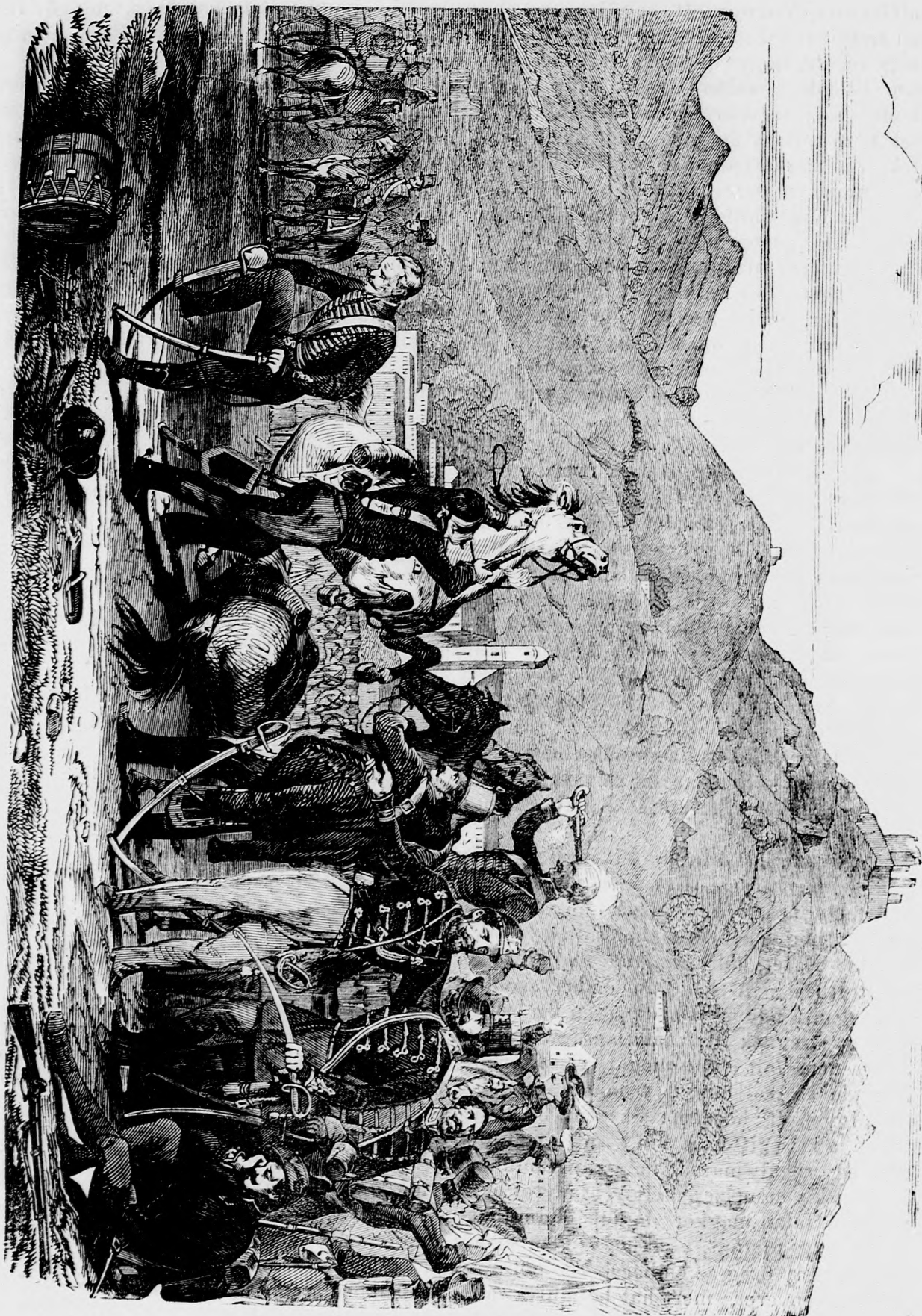
— Tudod mit, — mondá új barátjához, — te itt elrejtőzöl a szobában, s a mint meghallod, hogy szüleim jönnek, egy sziv-reható dalt fogsz eljátszani ezen hangszeren. Ez pompás meglepetést fog szülni. De ma, mintha az óra is több volna 60 perczenél, az este oly későn akar jönni.

De végre mégis megérkezett az este.

A bucsúzó nap aransugárai megvilá-gíták a boldog gyermekcsoportot, mintha a szeretet eme ünnepét és a hálának ezen szép nyilvánulását ő is meg akarná ünnepelni.

Végre a szerető gyermekek atyjok keblére borulhattak s ajkait összecsókolhatták, — s midőn mindez megtörtént, felvezették

A világosi fegyverletétel, 1849. aug. 13. (A „Világosi” czimű vershez)

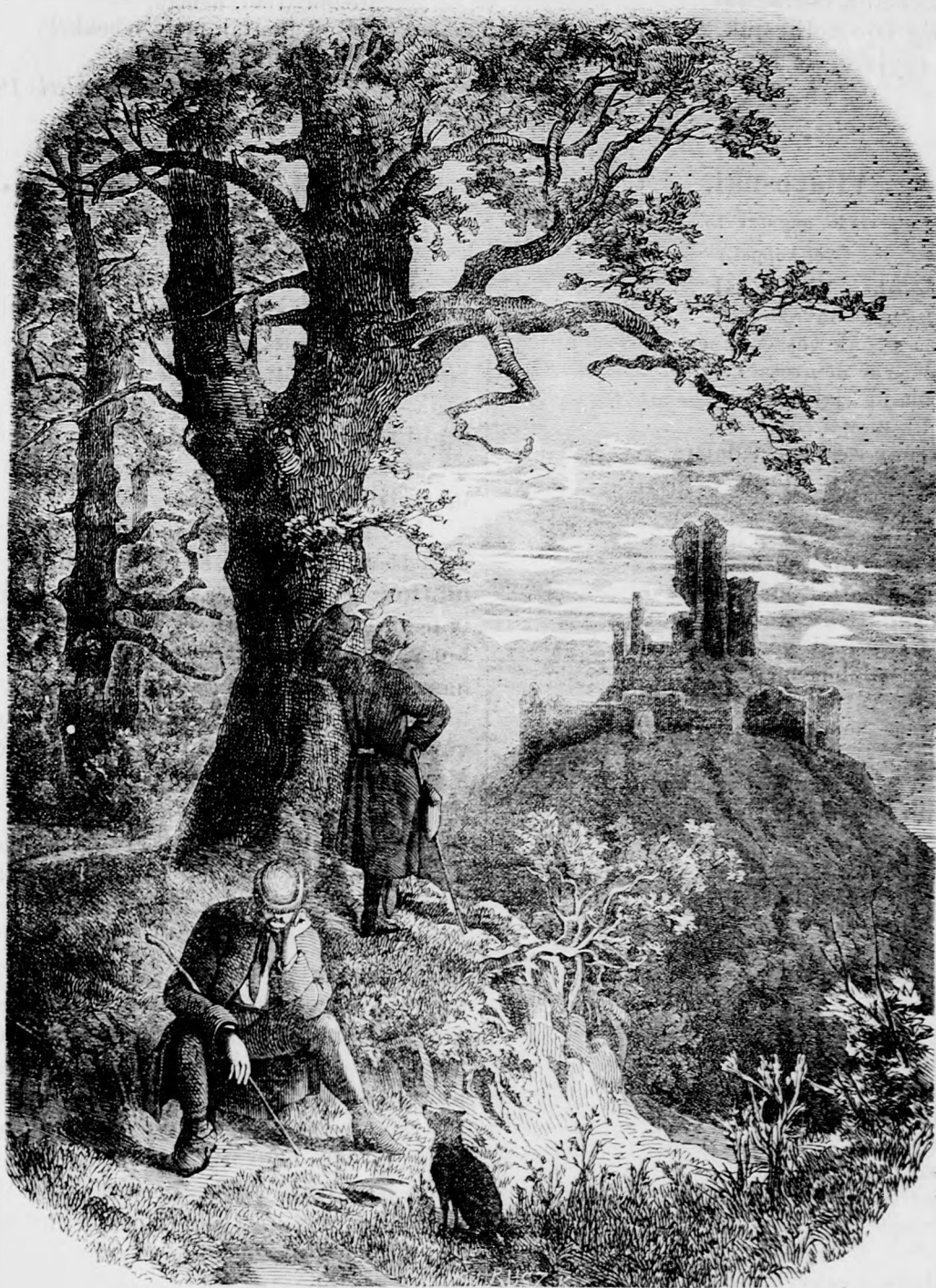

a lépcsőkön a felékesített szobába, mely egy virágtemplommá volt átvarázsolva.

Midőn a zenének megható hangjain megcsendült dal lassankint elhangzott, előhoz-

ták az elrejtözött kis fiut rejthelyéről s elbeszéltek vele élettörténetét.

Midőn Gerhardt a gyermekeket aludni küldé, így szólt szeretett nejéhez:

Világos vár.

— Az Isten megáldotta a mi házunkat, tehát a szegény árvának nem lennénk-e szülői? én atyja, te meg anyja? . . .

A nőnek ezen szavakra könyek lopóz-

tak szemeibe, s férje kezét megfogván így szólott:

— Gerhardt, te az én szívem kívánatát találtad el.

Ezután a becsületes kereskedő magához fogadta a kis Lajost, — de nem is bánták meg soha, mivel Lajos derék, becsületes ifjává nevededett, ki csak díszére vált minden tekintetben a családnak.

Mi pedig ismételhettük, hogy „az árvákat nem hagyja el az Isten“.

Pethes Géza Aladár.

Világosnál.

— 1849. auguszt. 13. —

(Két képpel.)

Világosnál, Világosnál
Huszárok könyeznek,
Sirva sirnak veszedelmén
A magyar nemzetnek.
A sohajtás jajszelében
Hajlik meg a zászló,
Szegény gyalog-gazdájára
Búsán nyerít a ló.

Csak egy régi, vén huszár ül
Mozdulatlan, némán,
Mély bánattal, mély sebekkel
Napsütötte arcán;
Csak egy régi, vén huszárnak
Zászlója lobog még,
Mintha várna csatajelre
És vért szomjuhoznék.

Hoj vén huszár, hej vén huszár,
Szállj le, szállj le immár!
Nem rohamra harsog a kürt,
Nem a győzelem vár.
Tépd el, tépd el lobogódat,
Nincs már Magyarország!
Őseinknek szent sirhalmát
Kozákok tapodják.

Hall és lát és föltekint majd
Kétségbeesetten,
Mintha nézné, tudakozná,
Van-e Isten mennyben.
Hall és lát és búsultában
Pisztolyát ragadja,
Mintha sors és világ ellen
Csatázni akarna.

Magyar vagyok, rabbilines-t
Nem visel magyar kéz,
Huszár vagyok, zászlajával
A huszár együtt vész.
Fosztlányai ezt a sebet
Legjobban takarják . . .
Isten hozzád édes hazám,
Szegény Magyarország!“

Dörren a csó, piros vér foly,
Meghajlik a zászló,
És haldokló gazdájára
Búsán nyerít a ló.
Honja sirján ott feküszik
Mozdulatlan, némán,
Mély bánattal, mély sebekkel
Kebelén és arcán.

Gyulai Pál.

Harez egy orosz lányal.

(Képpel.)

Azon férfiak közt, kik az újabb korban fölfedezési utazásaik által kiváló érdemeket szereztek maguknak, a legelsőek egyike *Livingstone*. Ez utazó élményeiből már közöltünk néhány kalandot, s még többeket is fogunk közölni, — így hát helyén lesz, ha e nevezetes férfiú rövid életrajzával is megismertetjük kedves olvasóinkat.

Livingstone Dávid angol, igazabban skót születésű; tíz-éves korában szülei egy pamutfonó-gyárba adták, — a kis Dávid azonban minden elfoglaltsága mellett talált időt, hogy a tudományok művelésével foglalkozhassék. Saját szorgalmából megtanulta a latin nyelvet, 19 éves korában pedig az orvostant kezdé tanulni, s orvostudor lett. Már gyermekkorában nagyon szerette az utazási leírásokat olvasni, s most, midőn független, önálló állást vívott ki magának, elhatározá, hogy régi álmait megvalósítja. És csakugyan 1840 óta szakadatlanul utazásokban tölté életét; tizenhat évig (1840—1856) egyhuzomban Dél-Afrikában kalandozott s ezen kevésbé ismert földrész egyes vidékeit, melyekben európai még nem járt, keresztül-kasul bebarangolta. Hazatérte után kiadott utirajzai roppant figyelmet ébresztettek az egész tudományos világban. De *Livingstone* nem nyugodott meg babérain; 1858-ban újra Afrikába indult, 80 melléje adott utitárssal, — ezeknek nagy része azonban az utazás veszélyeinek és fáradságainak áldozatul esett. — 1865-ben Kelet-Indiában járt, s onnan megint Dél-Afrika partjaira vitorlázott, a belső tartományokba hatolandó. Egyszerre azonban az a hír érkezett, hogy *Livingstone* meghalt, — némelyek szerint betegségnek, mások szerint a benszüllött vad törzsek dühének esett volna

áldozatul. És valóban sokáig semmit sem tudtak többé felőle, — keresték, nyomozták, de hasztalan, míg végre nemrég egy utazó azon örvendetes tudósítást küldé, hogy megtalálta az elveszettnek tartott Livingstone-t. Vajha csakugyan úgy volna!

Most pedig térjünk át a képünk által ábrázolt veszélyes kalandra, melyet Livingstone — első utazásából — eképen beszél el:

A Nabotsa falu (Dél-Afrikában a Mabotse-völgyben) lakosainak nyugalalmát igen gyakran zavarták a vidéken kalandozó orosz-lányok, melyek világos nappal is megrohanták barmaikat. A lakosoknak nem vala elég bátorságuk, hogy e vadakkal szembe szálljanak, — pedig tudvalévő, hogy az orosz-lányok rögtön elköltöznek az olyan vidékről, a hol valamelyik társukat megölték. Szükség volt tehát, hogy legalább egy orosz-lányt elejtsünk.

E végből a falu néhány emberével kimentem egyszer azon helyre, hol az orosz-lányok a marha-csordákat fel szokták keresni. Nemsokára ott találtuk az orosz-lányokat egy fákkal benőtt kis sziklás dombon; azonnal kört alakítottunk s az állatok felé közeledtünk. Egy benszüllött ember rálőtt az egyik orosz-lányra, hanem a golyó a sziklára pattant s az orosz-lány utána kapott — aztán felugrott, keresztültört körünkön és eltűnt.

Ekkor ismét két más orosz-lányt pillantottunk meg, de ezek is elmenekültek. A mint így a meghiusult kísérlet után a falu felé ballagtunk, újra egy orosz-lányt pillantottam meg; egy sziklán ült. Harmincz lépésnyiről rá czéloztam s puskám mindkét csövét rá sütöttem. Embereim azt kiáltozták, hogy el van találva, s feléje közeledtek. Én észtevettem, hogy farkát még emelgeti s rájuk kiáltottam: „Megálljatok, hadd töltsék még egyszer!”

Míg a puskámat töltöm, egyszerre éles sikoltást hallok s félre pillantok. Látom, hogy az orosz-lány épen rám akar rohanni. Kissé emelkedettebb helyen álltam. Egy ugrással vállamon kapott az orosz-lány, s vele együtt lezuhantam. Fülemben ordított s úgy rázott, mint a kutya a patkányt, s én ezáltal úgy megzavarodtam, mint az egér a macska karmai közt. Álomszerű állapot volt ez nekem, melyben sem ijedtséget, sem

fájdalmat nem éreztem, ámbár jól tudtam, mi történik velem.

Megfordulni iparkodtam, mert az orosz-lány rám nehezedett; egyik első lábával fejem hátsó részét nyomta, s jól láttam, hogy az orosz-lány pillantása egyik benszüllött társamon függ, ki tizenöt lépésnyiről rá czélt fegyverével. De ez — csütörtököt mondott.

E pillanatban magamra hagyott az orosz-lány s szerencsétlenül czélt társamra rohant, kinek lábikráját megmarta. Ettől egy harmadik támadó csalta magára, s e pillanatban szerencsére jól találták a felbőszült állatot a feléje röpitett golyók.

Mindez pár pillanat műve volt.

Másnap nagy örömtüzet gyújtott a falu népe, az elejtett orosz-lány fölötti diadal alkalmából, mert az orosz-lány oly nagy volt, a milyet ők — saját állításuk szerint — még soha sem láttak. De én is sokáig megemlegettem e fenevadat, mert egy csontomat összezuzta s karomon tizenegy seb volt, miket fogaitól kaptam, s melyek még a behegedés után is időnkint sokáig fájtak. Szerencsémre a harc pillanatában gyapju-ing volt rajtam, mely a fogak tajtékát felfogta, úgy hogy abból semmi sem szivároghatott vérembe.

Megsebesült társaim is nagy fájdalmakat szenvedtek; — azon ember, a kinek vállát marcangolta meg az orosz-lány, egy év múlva is mutatta sebeit, mely ugyanazon hónapban ismét megújult.

A kis Meta.

(Mese.)

Egy kis faluban, nagy erdő szélén, lakott egy vén özvegyasszony mostohaléányával.

Egy kicsiny házikóban laktak épen az erdő utolsó fájának árnyában. A házikó nagyon kedves volt, mert a terebély bikkfák lugast képeztek fölötte s falait vadszölő futá be. Fönn a galyak közt vidám evetek ugráltak s pajzánul dobálták az arra menőket bikkmaggal, s egészen a fatetőben egy kis fa-kúsz rakott fészket, és az egésznap futkosott le-fel a fa sudarán, mint egy egér, s egyre kopogtatta a fa kérgét, mintha óra ketyegne a fában.

Az oroszlanj kőmet kézi. (Első szöveget a 631. lapon.)

Mind ez olyan kellemes, békés képet nyújtott, — de benn a kunyhóban a vén mostoha egésznap zsémbelt és semmi sem tetszett neki, sőt szinte rosszul érezte magát, ha egyszer nem veszekedhetett, s miután más nem volt körülé, csak a kis 12 éves Meta, ennek hát ugyan sokat kellett szenvednie. Ha éjjel nem nőtt a zöldség a kertben, akkor a szegény Meta volt az oka; ha a tyukok nem tojtak, annak is Meta volt az oka; ha a vén gebe megsántult, az is Meta hibája volt, — szóval, nem történhetett semmi kellemetlenség, a miért Meta ki nem kapott volna.

De Meta jó gyermek volt s mindent örömet megtett, a mit parancsoltak, azt az egész falu bizonyította volna, és ha mostohaanyja még sem volt megelégedve, annál inkább iparkodék kedvében járni, úgy hogy végre a mostohának is meg kellett elégednie. Minden este bensőleg imádkozott a jó Istenhez, hogy a zöldség nagyra nőjjön, a tyukok sokat tojjanak s a vén szürke pókos lába meg ne sántuljon.

Hanem mégis volt egy hibája a kis Metának. Keresztapja egyszer vásárfiát hozott neki, ez pedig egy szép kis tollkés volt, s azzal játszott és fariéskált, ha csak szerét tehette, a mostoha tilalma daczára, s így történt, hogy egy este mélyen bevágott az ujjába, egész a csontig.

Ez most szép dolog volt! Ha ezt a gonosz mostoha megtudja, akkor jaj lesz a szegény Metának. Ezért hamar rongyokat keresett, s a mennyit csak talált, mind az ujjára tekergette. De a vért sehogy sem lehetett megállítani, bármit is próbált.

S nehogy egy csepp a talajra essék, szájába bette ujját s felszította a vért.

Ekkor — jaj! — bejött a mostoha, Meta ijádtében összeszorította s hátra kapta vértő ujját.

— Mi piroslik ott a szádnál, Meta? — kérde a mostoha.

— Málnát ettem a kertben, édes anyám! — felelé Meta, s úgy elpirult, hogy valamennyi málna sem volt olyan piros.

— Abban van valami! — gondolá a mostoha s közelebb ment.

— Hát ez micsoda itt a talajon? — kérde egy piczi vércsepre mutatva.

— Az abból a festékből van, a mivel

tegnap a virágcserepeket megfestettük, — felelé Meta, s arca megint olyan piros lett, mint valamennyi piros virágcserep sem.

Lám, lám, hogyan tudott már a kis Meta hazudni!

De a mostohát nem lehetett ám olyan könnyen rászedni, s nemsokára rá is jött a dologra. Most ugyan kapott szidást a kis Meta, vagy egy hétig nem fog dolgozhatni, azt az ostoba kést pedig bedobja a kutba, s a t.

De az mind nem használt semmit, a bevágott ujj egyre vérzett, akárhogy kötözték, a vért nem lehetett megállítani.

A mostoha ekkor megijedt s egy öreg szomszédasszonyhoz szaladt, az tudott segíteni daganatról, fogfájásról, állatoknál, embereknél, s az egész faluban nagyon okos, tudós asszonynak tartották őt, mert férje tehénpásztor volt, s míg ő a csorda után járt, sokat gondolkodott olyan dolgokról, melyekre más emberek, kik nem járnak a csorda után, nem érnek rá gondolni.

Tehát a szomszédasszony eljött, megnézte az ujját, latin, görög vagy héber szavakat mormolt, melyeket ő maga természetesen nem értett, három keresztet s egyéb hókusz-pókuszt csinált a vér megállítására. De az csak folyt, folyt egyre.

Midőn a vénasszony látta, hogy tudománya mit sem ér, fejét csóválta, azt mondván, hogy olyat még életében sem látott, s hazament, a mint jött vala.

A mostoha erre még jobban megijedt s a falu borbélyához szaladt, ki reggel a parasztok szakállát kapart a s délután embereket és állatokat orvosolt és eret vágott. A borbély jött, megnézte az ujját, szintén fejét csóválta s mondá: „Hm! hm!“

De ezzel nem segített a vérzésen, s minél többet próbált, annál jobban vérzett Meta ujjá.

Gregoriusz ur — így nevezték a faluban a borbélyt — szintén azt mondá: olyat ő még soha sem látott, hazamegy, s majd hoz abból a csoda-kenőcsből, az okvetlenül megállítja a vért.

Elment, de vissza nem jött, tán ő maga sem bizék csoda-kenőcsében.

A szegény Meta ezalatt egészen elsápadtan ült ágya szélén s a mosdótál fölé tartá ujját. A vén mostoha magánkívül volt

boszuságában, s minthogy boszuját valamin ki kellett töltenie, tehát fogta a tollkést, s bedobta a bajnak ártatlan okozóját a kutba.

Ugyanazon pillanatban a kis Meta egy finom hangot hallott. S mit látott? — a mostótál szélén ült egy hüvelyknyi nagyságu emberke, lábait lógatva.

— Kis Meta, — így szóla a hüvelyk-ujnyi törpe, — a tollkés, mely épen az imént a kutba esett, elmondta nekem, ott lenn a kútalatti lakásunkban, hogy ő, akaratlan ellen, az ujjadat megvágta; hanem te olyan kedves jó gyermek vagy, miszerint méltó vagy a szájalomra, s kért, hogy segítsek rajtad.

— Te? . . . De hát hogy segíthetnél te? — kérde Meta bámulva.

— Azt mindjárt elmondom neked, hallgass csak ide! — felelé a kis törpe. Lásd, mi sokan vagyunk ott lenn a kut alatt, és örömet segítünk a jó embereken, — szükség esetében keztyü-ujjára változunk, és ha sebesült ujjakra huznak, azonnal eláll a vérzés; hanem csak úgy, ha jóságunkkal vissza nem élnek, mert mi egy titkos hatalommal bírunk, mely igen könnyen elcsábítja az embert, ha tudomása van róla. — Huzz engem tehát sebesült ujjadra s a vérzés rögtön megszűnik! de addig ne végy le engem, a míg a seb egészen be nem lesz hegedve, mert ujjad mindjárt ismét vérezni kezd és minden vércsepp fényes aranyná változik. Hanem te nem vehetnéd hasznát a sok pénznek, mert akkor meg kellene halnod, ujjad többé soha sem gyógyul be.

Képzeltetni, mennyire örvendett a kis Meta, midőn az a furcsa kis emberke a tál széléről karjára ugroskált, s onnan kezére lenge, egy pillanat alatt zergebőr keztyü-ujjára változott s vérző ujján termett. A vérzés rögtön megszűnt.

Nemsokára bejött a mostoha is, ki azt hitte, hogy ugyan megadta annak az ostoba késnek, s nem is sejté, mit beszélt az ott lenn a kut fenekén.

— Mi van az ujjadon? — kérde Metától.

A kis leány elejéértén zavarba jött, de miután a törpe nem szólt semmit arról, hogy titokban tartsa a történeteket, e szerint mindent elbeszélt a mostohának.

— Csak láttatok volna, kedveseim, milyen

szemeket meresztett a vén asszony, kampós orrával és hegyes állával, midőn a csillogó aranyokról hallott! Ezek a csillogó szemek bizonyára jót nem jelentenek.

Midőn besötétedett, azt mondá Metának, feküdjék le, olyan bágyadtnak és gyengének látszik, majd segít neki vetközödni.

S úgy is tett, minden szokása ellenére. Meta lefeküdt és a mostoha kiment, mondván, hogy csak a galambducz ajtaját akarja bezárni, azután ő is lefekszik mindjárt.

A szegény kis Meta csakugyan bágyadt volt, s mindjárt el is aludt; nemsokára visszajött a mostoha, halkkal, csendesen. De mit hozott magával? — Egy nagy, nagy zsákot, melybe tán három véka borsó belefért volna. Midőn meggyőződék róla, hogy Meta mélyen alszik, a kis leány ágya mellé készítette a zsákot, nyitott végével felfelé, felvette Meta kezét és sovár tekintettel szemlélte a keztyü-ujjat.

— Hagyj engem békével, vén boszorkány! — kiáltott a kis törpe, de az nem használt semmit, nyakon csipte, lehuzta őt Meta ujjáról, és bármint kapálózott is, szekrényébe vitte s háromszorosan becsukta azt. Aztán visszatért az alvó Metához.

Az ágy mellett ezalatt egyre ment: „klip, klap, cseng, peng!“ — Egyik arany esett a másik után a zsákba. A vén asszony villogó szemmel ült Meta ágyánál s örült a sok fényes, dupla aranyaknak, melyekkel zsákja lassankint megtelt.

S úgy ment az „cseng, peng!“ az egész éjjen át. Végre lassabban hullottak az aranyak; de a kis Meta ártatlan szivecskéje is mindig lassabban vert, s midőn a napnak első sugára a kis szobába esett, akkor elhallgatott a csengés-pengés, de Meta szivecskéje is, mert elvérzett és meghalt.

A vén banya most számítgatta, vajjon hány darab arany lehet abban a zsákban; véleménye szerint több ezernek kellett lennie, s miután mindegyik dupla volt, akkor ő egy éjjel gazdag asszony lett.

Hanem most el kelle rejteni azt a sok pénzt, de az nem volt könnyű. Az éléskamrába akarta vinni, de a zsák oly nehéz volt, hogy őt ember sem bírta volna oda czipelni, így hát csak egy félszakajtóval szedett az aranyakból s bevitte a kamrába, és úgy hordta az aranyakat, a míg a zsákot ki

nem üritette. Egy egész óráig tartott ezen munka.

De mit csináljon ő most a kis Metával, ki holtan feküdt ágyán s oly halvány volt, mint egy szomorú kis angyal, kit a jó Isten megszidott. Ha azt mondja, hogy Meta az éjjel elvérzett, akkor az egész falu népe ki-gyót-békát kiált rá: miért nem hívott más valakit segítségül; de mit szóljon hát egyebet?

Ekkor eszébe jutott valami. Ő a kutba dobja a holt Metát s azt fogja mondani, hogy a leány tegnap elment az erdőbe gyógyfüveket keresni sebes ujjára, s nem jött vissza többé.

S úgy is történt, a kis Metát nagyti-tokban a kutba dobta, s ruháját megégette. És a bíró meg a földesúr, a pap és a jegy-ző kiküldték embereiket az erdőbe, hogy a kis Metát keressék, mert minden ember szerette azt a szelid, jó leánykát; keresték is egésznap, de sehol sem találták — természetesen, s a vén banya azt előre meg-mondhatta volna nekik. És ő úgy sirt és jajgatott, s vigasztalhatatlannak tetette ma-gát — az a gonosz vén boszorkány!

Egy héttel ezután, késő este, kocsira ra-kott a vén asszony néhány zsákot és egy kis szekrénykét, s azt mondta a szomszé-doknak, hogy burgonyát visz a városba s nagyon korán reggel kell a piacon lennie, azért jobbnak látja este elindulni, miután szép holdvilág van. De az nem volt igaz, mert a zsákok félig voltak aranyakkal, csak felül volt burgonya, a kis szekrényben pe-dig a törpe volt, kire úgy vigyázott, mint szeme fényére.

Bezárta a ház ajtaját, megindítá vén ge-béjét, s többé senki sem látta őt a faluban. Ő már nem is tudott volna otthon marad-ni, mert minden este számtalan apró, sárga piczi emberkéket látott a kút kötelén fel s alá mászni, olyanok voltak, mint egy hü-velykujj s egyre kiabáltak:

„Megállj csak, te vén asszony,
Nem viszed el szárazon,
A kis Metát
Kutba dobád,
Testvérünket fogva tartod,
Rövid leszen boldogságod!”

Ha ezt hallotta, akkor egész testében kezdett reszketni és csak annak örvendett,

hogy nem volt olyan közeli szomszédja, a ki meghallotta volna.

(Vége következik.)

Keresetre induló székely fiu.

(Képpel.)

Földmivelő, iparos, kereskedő, minde-nik — de még sok más is kitelik a székely-ből; csak is így, a foglalkozások összemű-ködtetése által tarthatja fenn magát a so-vány és szűk, de oly forrón szeretett bér-ces hazában.

Heverő tagja nincs a családnak, 6—8 éves fiu már messze határon legelteti a bar-mot; majd elviszi magával apjaura, bejárni az országot, mikor deszkát, fazekat, zsin-delyt, meszet vagy borvizet árul. 12 éves korában egyedül a fiu indul terhével, egyik vagy másik szomszéd társaságában. Egy — két évre egészen magára is elbocsátják; ott áll már készen a borvizzel megrakott ko-csi, csak a szomszéd „bátyám uram“ indu-lását várja, majd megáll a kapu előtt, tán be is jön még egy-két szóra, a fiu örömmel indul a „nagy utra“, de mikor a falut el-hagyják, vissza vissza tekint a szerény lak-hegyes tetejére, édes anyja áll ott a torná-czon, tán szemeit törülgeti? — — no de hi-szen majd csak visszasegíti őt a jó Isten.

Ez, a ki itt megpihent egy utszéli pa-don és most tovább folytatja utját a bi-zonytalanba, most hagyá el először így ma-gában a szülői házat. Az utat ismeri sokfelé, apjaurával tett utazásaiból; ismert ayo-mon halad be az ország áldottabb vidékei-re. Derekán lógó uj bőrtarisznyáját a mult vásáron vették szülői Székely-Udvarhelyen. Boldognak, férfinak érzi magát, hogy olyat akaszthatott nyakába. Arczára önérzetes komolyságot vont a tudat, hogy most már vezető nélkül maga intézi dolgát. Hátán fe-kete csiki korsót visz, fenyőmagszeszszel — borovicska — tele, azzal indul kereskedni. A másik oldalon van még gyalogfenyőmag (boróka) és finom fehér szurok, átlátszó mint a borostyánkő, ha ég, illatos mint a tömjén, hangyák gyűjtik fészkekbe; jó min-denféle baj, betegség ellen, fej alá téve is gyógyít.

A fenyőmagszeszt anyja készítette, a hangyaboly-szurkot és fenyőmagot maga

gyűjtögeté, első szerencsáját ezekkel kíséri meg. Nem kell sok év egy kis szerencse mellé, hogy nyereségéből lovakat szerezhessen, akkor aztán szekérrel fog járni; nagyobb nyereségű czikkével: deszkával, mésszel, borvizzel; akkor majd feleséget is vesz, háztüze lesz; a mi hasznot ad az Isten, lesz hova leraknia, hogy szaporodjék.

Három napja jön már. Tarisznyája meglaposodott. Elfogyasztá, a mit „anyámaszszony“ tett föl. Most már ha árulhat, nem pénzre fog alkudni, hanem egy kis ennivalóra. Azután megint folytatja utját be az ország felé, mindaddig, a míg van még pénzereje. Mire megtér, emberként tér meg, a kinek van már önszerzeménye.

Keresetre induló székely fiu.

Abban a helységben, melyet most hagyott el, benézett némely házba, kínálni áruit. Egyben éppen az asztalnál ült a család. Olyanforma fiu, mint ő, gunyolva nézett rá a terített asztal mellől: „Góbé, foltos a nadrágod, miért nem húztál ujat?...“

Roszul esett a lelkének, hogy szegénységével csúfolódnak, a kiknek Isten jó módot adott. Fájt neki az is, hogy künn a falu mellett ifjak játszadoztak vig nevetés között, és őt, a hogy lehevert közelökben megpihenni, egyikök megdobálta. Itt a távo-

Tatár templom belseje.

labb fekvő padon a mig pihent, elgondolá ezeket, és köny is fakadt szemében a gondolattól.

Türed el, jó fiu, sorsod hidegségét! Vigasztaljon, hogy a nyomoruság megedz, és nemcsak könnyü lesz munkád ezután, de édesebb is az élvezet bármely parányija.

Türj, haladj! tünni mindnyájunknak kell, akik önmagunk keressük kenyerünket, ha nem is járunk korszóval hátunkon s tarisznyával oldalunkon házról házra kínálni áruinkat; de ha aztán önerönből meg tudunk állni szilárdul az oly fáradsággal kivivott helyen, adnók-e boldogságunkat, öntudatunkat, munkakedvünket, lelkünk élvező képességét akármelyikeért is az akkori gunyolók közül? —

Munkakedv, ismeretek és munkaképesség a legbiztosabb töké napjainkban.

Sok szerencsét, ifju honpolgár!

A kastély és a kunyhó.

(Példázat.)

A kastély és a kunyhó közeli atyafiak voltak.

Történt azonban, hogy a kunyhó társát, a kastélyt, meglátogatta, és irigyelvén annak külsejét, így kezdte magában beszélni:

— Mi szép külseje van ennek a kastélynak: az emberek hogy megbámulják, — magasságra nézve is a többi mellette lévő házak közt valódi királyi pompával bír.

Ezt a kastély meghallván, ilyképen szólitotta meg barátját, a kunyhót:

— Ne irigyeld külső szépségemet és nagyságomat; ne ítélj addig, a mig mindent, mi hozzám tartozik, jól meg nem néztél. Igaz, hogy külső szépségem sokaknak megnyeri tetszését, — ellenben ha belső értékeimet veszszük, meg kell vallanom, hogy ott a rondaság és rendetlenség tanyája létezik.

* * *

Nem csak kívülről kell valamit megvizsgálni, hanem annak beltartalma, haszna, jósága tekintendő meg, s aztán lehet valóban megítélni.

Regéczy Nagy Andor.

Zsulavszky Mariska halálára.

— Terebes, 1873. szept. 23. —

Eljátszottad már kis játékidat,
Kedves gyermek, hamar játszottad el.
Vörösmarty.

I.

Eltüntél, mint hév nap sugáritól
Felesókolt harmat rét virágról!
Ki mondta volna ily korán neked,
Hogy ellobog életszövétneked;
Ifjukorod mosolygó reggelén
Virág valál az életkert ölen;
De hervadás sötétlő fellege
Jött, s elborult léted szelíd ege,
S te nem sejtéd, hogy a borús egen
Az a felhő villámokat terem,
S a villám szertezuzza a kebelt,
Mely hön dobog, s reményeket terem.

II.

Távol vagyok, de elmém képzeti,
Kórógyadat előmbe lengeti,
És mintha látnám halvány arcodat,
Mily szenvedőn vivod végharcodat,
És mintha látnám: a sötét szemek
Fénye, sugári mint kiégtenek,
És mintha látnám tiszta lelkedet,
Miként röpül el, óhajtván eget.
Jó lelkedet! kit úgy sajnálnak ők,
A jó szülők, és a bús könnyezők...
Nem láthatom már meghült testedet,
Hűs sirodát sem, a mely elfedett,
Nem ejthetem sirodra könyemet,
Enyhitendő kindulta lelkemet!
Nyugodj, nyugodj! el kelle válanunk, —
Dicsőbb világban tán találkozunk...

Hlavathy Ödön.

Tatár templom belseje.

(Képpel)

Képünkön egy mohamedán tatár templom belsejét mutatjuk be olvasóinknak, — a tatár fővárosban, Shusában, holtöbb ilyen díszes mecset van, melyeket a buzgó „igazhivők“ igen szorgalmasan látogatnak.

Érdekes nézni és hallgatni, mily buzgón mormolják vagy éneklik a Korán vers-it öregek és ifjak, állva és ülve, nénelyek szembe, mások ismét háttal fordulva a templom szentélye és az ulemák (papok) felé.

A shusai mohamedán mecsetek mind belsej, mind külseje hasonlít a többi keleti templomokéhoz. Az építészet és a díszítmények itt is a keleti sajtáságos, gazdag kidol-

gozásu és alakzatu modorban vannak alkal-
mazva, mint a mohamedán világ legtöbb
templománál.

Kis köszöntő.

Anyám nevenapján.

XXII.

Tudod-e, mi van ma?
Hogyha nem: megmondom;
Mert hát erre, anyám,
Van ám nekem gondom!

Dicső ünnep van ma:
Neved napja! . . . az ég
Azért oly felhőtlen,
Azért oly tiszta kék.

Dicső ünnep van ma:
Neved napja! . . . a nap
Azért lövel olyan
Dús arany-sugarat.

Dicső ünnep van ma:
Neved napja! . . . erdő
S mező madárdaltól
Azért olyan zengő.

Dicső ünnep van ma:
Névnepod! . . . a liget-
S rétet virág-illat
Ugy azért tölti meg.

Dicső ünnep van ma:
Neved napja! . . . a nyár
Büv-varázsa által
Azért oly szép a táj.

Dicső ünnep van ma:
Neved napja! . . . nézd meg,
Egy mennyország képe
Az egész természet.

Dicső ünnep van ma:
Neved napja! . . . élted
Mutasson mindig ily
Mennyországi képet.

XXIII.

Nedvesüljön szemed
Vidámság könyétől;
Piruljon két orczád
Rózsás ogészségtől.

Nyomja vállaidat
Gazdag áldás terhe;
Moselyogjon eléd
Örökös szerencse.

Vigyen hegyen-völgyön,
Erdőn-mezőn téged —
Aranyos szekeren
Mathuzálem-élet.

Városov Mihály.

Krónika.

— Haynald Lajos kalocsai érsek a kalocsavi-
déli tanító-egylet szept. 29-én tartott közgyűlő-
sének alkalmából, a Kalocsa egyházmegyei tani-
tók nyugdíjalapjának gyarapítására 10,000 (tiz-
ezer) forintot adott. Ez adománynyal együtt az
érsek ur a kijelölt célra már 20,000 frttal járult.

— Ipartanoda Korponán. A közoktatási mi-
niszter a mult hóban Ipolyi Arnold beszteczce-
bányai püspök, Hegedüs és Gönczy miniszteri ta-
nácsosok kíséretében Korponára érkezett. Ott a
beszteczcebányai püspök ipartanodát állit s annak
föállitása ügyében történt e látogatás.

— Örvedetes hir. Budapesten a kolera me-
g- s z ü n t. Mint az utolsó hivatalos jelentésben ol-
vassuk, szombaton (egy hét előtt) csak egy új
kolera-eset merült fel, vasárnap pedig egy sem;
ápolás alatt maradt 21 beteg.

A nagyvilágból

— Rómában az olasz egység harmadik évfor-
duló napját szept. 20-án fényesen megünnepelték.
A római nép demonstratiója a város minden ré-
szeiben a dolog új fordulata javára valóban nagy-
szerü volt. Szeptember 20-dika megünneplésének
központját több mint nyolcezer tanulónak tani-
tóikkal együtt való gyülekezete képezte a Capi-
toliumban, hol közülök kétezren megjutalmaztat-
tak. A Capitolium tere zsufolva volt néppel. Este
a Capitolium és a városrészek fényesen ki voltak
világitva. A nép roppant tömegekben tolongott
az utczákon.

— Vilmos császár, mint máskor, ezidén is
használta az emsi fürdőt. A hatalmas fejedelem
oly népszerű polgárius magaviseletet tanusított
ottan, hogy az a vendégek, különösen pedig a né-
metek tetszését nagy mértékben megnyerte. Nem
csak hogy egymaga sétálgatott a sokaságban, de
le is ült néha egy-egy asztalhoz, a hol a közönség
serezett. Olyankor a férfiak tiszteletteljesen sü-
vegéltek ugyan, de azután meg föltették kalap-
jaikat, s ha szivarozni megszűntek, a császár bá-
torította, hogy csak folytassák. A kuthoz is ma-
ga ment inni, ellenkezőleg mint egy magyar gaz-
dag gróf, a ki mindig inasát küllötte vizért.
„Nézze uram, — figyelmeztete egy ily alkalom-
mal egy német egy magyar embert, — mig az ön
honfitársa bérruhás inasát küldi a forráshoz, ki
neki ezüst tálezán hozza a pohár vizet, addig a
mi császárunk maga vegyül a tömegbe s maga
kér magának egy pohár vizet.“

— **Egy leves-forrás.** Nevadában, (Amerikában) egy amerikai lap tudósítása szerint, egy meleg forrást fődöztek fel, melynek vize, kellőleg megfűszerezve, nagyon hasonlít a — tyukleveshez, izére nézve. Ha ezen vízben 3 font marhahúst főznek, annyi levest lehet belőle csinálni, mint más közönséges vízben 12 fontból. A forrás tulajdonosai fürdőházakat építettek a hely színén, hol az emberek tyuklevesben fürödhetnek. Szamártéjben, borban, sőt meleg vérben is fürödtek már emberek, de eddigelé tyuklevesben még nem fürdött senki.

Adoma.

— **A hosszú reggeli köntös.** X. városban egy jómódu uriembernek mindene volt, a mit csak kívánhatott, s teljes boldogságához nem hiányzott egyéb, csupán egy — reggeli köntös. Az vala egyedüli ohajtása, vágyainak netovábbja, hogy reggeltől délig kényelmes pongyolában szíhassa pipáját a tornáczon, puha zselyeszékében. És ez ohaja is beteljesült, vagy legalább közel állt a beteljesüléshez, a mennyiben egyszer Pesten jártában vett magának egy szép reggeli köntöst, a mit köznyelven úgy hívnak, hogy: slafrok. Vitte is haza nagy triumfussal. Otthonn aztán ünnepélyesen felölté, és bemutatta benne magát családjának. Hanem oh fátum, a diszes slafrok nem volt az ő zömök, alacsony természetéhez mérve, — ha lépni akart, rátaposott, hátul pedig a földet seperte vele.

— Ejnye, miért nem próbáltam fel Pesten, — sóhajtott fel az örömben a slafrok hosszúsága által megzavart ur; — no de se baj, le kell belőle vágni jó négy-öt ujjnyit, aztán épen jó lesz.

Ezzel levette a köntöst s letette a divánra. Ez épen ebéd előtt történt.

Délután, míg a papa szundikált, leánya elővette a slafrokat, s hogy kedves meglepetést szerezzen, leszabott belőle öt-ujjnyit, aztán beszegte és megint visszahelyezte a divánra. Nem tudott felőle senki.

Estefelé, míg a papa a kaszinóban diskurált, leánya pedig a tűzhely körül forgolódott a konyhában, a mamának is ugyanazon gondolata támadt, — fogta a slafrokat, leszelt belőle öt-ujjnyit, beszegte s visszahelyezte a divánra. Nem szólt senkinek.

Reggel azonban a papa kezébe sem vette a „hosszu“ köntöst, hanem befogatott, hogy a tanýára nézzen; már a kocsin ült, midőn eszébe jutott valami.

— Jancsi te, — kiáltott legényére, — eredj a nagy szobába, ott a divánon van a slafrok, vidd a szabóhoz s mondd meg neki, hogy vágjon le belőle jó öt-ujjnyit, de délre, ha hazajövök, már itthon találjam.

— Igen is, értem.

A kocsi elrobogott, Jancsi pedig a slafrok-kal szaladt a szabóhoz.

Tizenegy órakor a papa is, a slafrok is ott-honn volt. Megint ünnepélyes öltözködés. Hát a mint körül nézi magát, akkor látja elrémülve, hogy a hosszú slafrokból — térdig sem érő kurta kabát lett. Ekkor sült ki aztán, hogy a reggeli-köntöst hárman is megnyirbálták, — a papa pedig elbusultában megfogadta, hogy többé soha sem kíván magának slafrokat.

Talányok.

1) — **Körösy Lászlótól.** —

- 1, 2, 3, 4, 5, 6. Boldog, a ki ilyen lehet,
Ez átragyogja a lelket
1, 2, 3, 4. Egy mesterember munkája;
Igy készül, mit adnak másra.
1, 2, 3, 9. Könnyen megérezzük ezt mi,
Kivált ha virágból száll ki.
1, 2, 8, 1, 2. Erdélyben is lakik ily nép.
7, 8, 9. Ipolylyal egy városhoz lép.
5, 6, 3, 9. Kimért mennyiséget jelent.
7, 5, 1. Magas sziklákön fészkel fent.
7, 8, 1. Vizek partját növi tele,
2, 3, 4. Lónak legkedves étele.
1—9. E mellett dobogjon szived,
Mert csak magyar addig lehet,
Mig ez átragyogja honát,
Boldogságot csak addig lát.

2) **Steiner Daviddól.**

3) **Ifj. Bellaagh Imrétől.**

ddd
A dddd
já

Találós mese.

4) **Pollak Gizelától.**

Négykerekű szekerét tizenkét ló ragadja,
A tizenkét lónak meg ötvenkettő a lába,
Háromszáz és hatvanöt patkószeggel kirakva.
A kocsi s a fullajtár egymást egyre űzik,
Szekerében az ember hol izzad, hol fázik.
(Mi lehet az?)

Megfejtési határidő október hó 20-dika.

Tárgyalmaz miatt a talányfejtők s a jutalomnyertesek neveit csak a jövő számban közölhetjük.

TARTALOM.

A kis lantos. Elbeszélés. — Világosnál. (Két képpel.)
— Harcz egy orosz lánygyal (Képpel.) — A kis Meta.
(Mese.) — Keresetre induló szekely fiu. (Képpel.) — A
kastely és a kunyhó. (Példázat.) — Zsulavszky Mariska
halalára — Tatár templom belseje (Képpel.) — Kis kö-
szöntő. — Krónika. — A nagyvilágból. — Adoma. — Ta-
lányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség szá-
mára küldendő levelek ekkép ezimezendők:
**A „Kis Vasárnapi Ujság“ szerkesz-
tőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**

Kiadja és nyomatja: **Franklin-társulat** magyar irodalmi intézet és könyvnyomda. Budapesten (egyetem-utca 4. sz.)